

38

ΜΗ
δρ. 3
ρρ. 5

ΑΝΘΩΝ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΟΥ

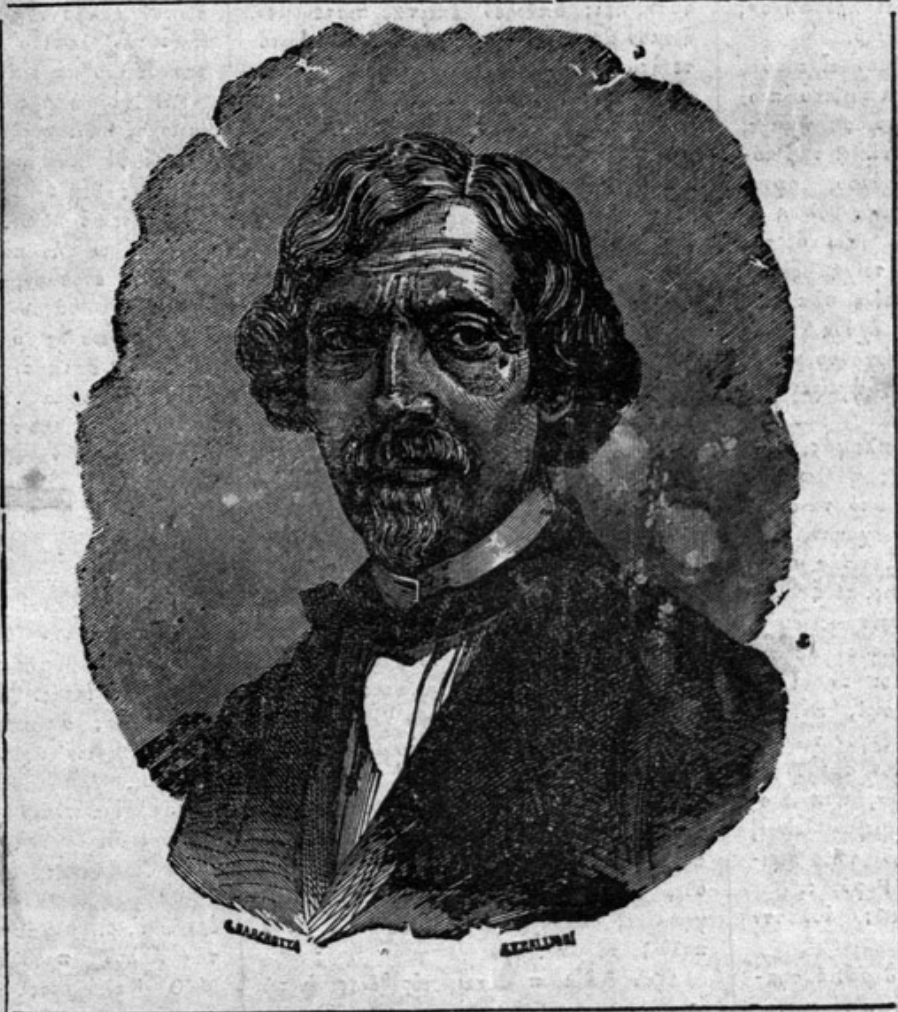
Ἐκαστον λεπτὰ 15.
Φύλλ. προηγουμ. λ. 20

90 ₪
38

ΔΕΚΑΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. ΟΙ ΚΛΕΠΤΑΙ ΠΤΩΜΑΤΩΝ μυθιστορία Ἰουλίου Πιτσίνη, μετάφρασις Γ. Σφήκα— ΕΙΣ ΕΝ ΛΟΓΟ
ποίησις Σ. Μαρτζώκη.— ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΦΕΗΣ (μετ' εικόνας) ὑπὸ Σ. Δε-Βιάζη.— ΔΙΑΛΟΓΟΣ ποίησις Α. Καψοκεφάλου— ΟΙ
ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ διήγημα Γρ. Ξενοπούλου.— ΟΥΓΟΣ ΦΩΣΚΟΛΟΣ καὶ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΡΩΜΑΣ ὑπὸ Α. Κοκκίνου.— ΧΕΙΜΩΝΑΣ ποίησις Δ.
Ηλιακοπούλου.—

551

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΦΕΗΣ

ΟΙ ΚΛΕΠΤΑΙ ΠΤΩΜΑΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΠΙΤΣΙΝΗ

Μέγας θόρυβος ἐγένετο ἐσπέραν τινὰ
ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τοῦ Καλογήρου, ἔ-
ξω τῆς Πύλης τοῦ Σταυροῦ, παρὰ τὴν
Φλωρεντίαν.

Καλόγηρος ἦτο τὸ παρώνυμον Ρο-
βέρτου τινὸς Καρρινάτη, τέως πυροσβέστου,
εἶτα δὲ χωροφίλακος ἢ μᾶλλον ὑπρέτου
ἐκτελοῦντος τὰς διαταγὰς τοῦ Α'. Ἄ-
στυνόμου Βρότση, καὶ δρᾶτου, οὐδέ πο-
τε ἀνακλυφθέντος, τῆς γενομένης ἀποπει-

ρης δολοφονίας κατὰ τοῦ διασήμου ζω-
γράφου Ροβέρτου Γόνδη, εἰς τὴν ὁδὸν
Σελήνης. Διαφυγὼν ὡς ἐκ θιάματος τὴν
δικαιοσύνην, κατέφυγεν εἰς ἓν μοναστή-
ριον ἐν τῷ Δουκάτῳ τῆς Λούκκας, ὅπου
πρὸς ἐξάλειψιν πάσης ὑπονοίας, πε-

ριεβλήθη τὸ ράσον τῶν Φρυγγισκανῶν, πλὴν ταχέως ἀπεκαλογοῦρε ὑθῆ και, ἀποδελών τὴν κορδύλην, ἀφίθη πάλιν εἰς πᾶσαν ἀσωταίαν.

Μετὰ τῆς Σγυάνταιας, περιβοήτου πόρνης τῶν χρόνων ἐκείνων, διασκάλαιας, ὡς ἀπεκάλουσαν αὐτὴν αἰ ἐκαδεδιητημέναι γυναῖκες καὶ οἱ μαστροποὶ αὐτῶν, τῆς ἐπονειδίστου δημογύρωσε, γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Σφαίρα, φεύγοντες ὁπότεν ἐδίωκεν ἡτὴ αὐτοῦ; ἡ κακὴ φήλη καὶ ἡ μὴ ἐξαλειφθεῖσα ἀνάμνησις τοῦ δεινοῦ ἐγκλήματος τοῦ διαπραχθέντος ἐντὸς αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ μουσικοῦ καταγωγίου, ἐν ὅδῳ Σελήνης, ἤνοιξαν ξενοδοχεῖον ἐν τῆν τῶν δρομίσκων ἐκείνων, λίαν ζοφερῶν καὶ στενῶν, ἐλικοειδῶς ἐκτεινομένων μέχρι τοῦ μέρους ἐκείνου ὅπερ καὶ τώρα ἀκόμη ὀνομάζεται «Πληρότητα», ἔξω τῆς Πύλης τοῦ Σταυροῦ.

Ἡ Πύλη ἐκείνη παράδοξον εἶχε τότε θίαν καὶ κακὸν ὄνομα. Ἀπὸ τοῦ προαστείου La Croce (ὁ Σταυρός), ἤρχιζε, καὶ ἐντὸς τῆς πόλεως, ἀριστερᾶ τῆς πύλης, ἐντὸς εἰδους τινὸς διαδρόμου, ζοφουμένου ὑπὸ σκοτεινοτάτου τινὸς θόλου, ἦτο ὁ οἰκίσκος τοῦ Δημίου. Ἐξω δὲ τῆς Πύλης, ἀριστερᾶ, ὑπὸ τὰ τεῖχη ἐξετεινετο ἡ στενὴ καὶ μικρὰ ἐκείνη πλατεία, μὴ ὑπάρχουσα νῦν, ἐρ' ἦ: ἐχύθη τόσον αἷμα, ὅπουθεν φρίσσοντας διήρχοντο οἱ κακοῦργοι, ἡ πλατεία ἐρ' ἦ: ἠγείρετο τὸ ἱκρίωμα τῆς λαμπητόμου.

Εἰς τὰς δύο τῆς Πύλης: πλευρᾶς, σιγηρὶζόμενης εἰς τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, ἦσαν τὰ ἐστεγασμένα ἀμάξια ὑπὸ τὰ ὅποια ἐτελεῖτο τὸ ἐμπόριον τῶν χοιρινῶν ἀριστερᾶ δὲ, πέραν τῆς πλατείας, ὅπου τώρα εἶναι δένδροστοιχίαι, τὸ ξενοδοχεῖον φατσίνη, ἐν ᾧ εὐχαρίστως συνηθροίζοντο οἱ ζώιμποροι: ὅπισθεν δὲ τοῦ ξενοδοχείου, πολλοὶ οἰκίσκοι ἐν οἰ: οἱ σφαγεῖς χοίρων, οἱ ἀλαντοποῖ, καὶ ἄλλαι τοιοῦτοι ἐξήσκον τὸ ἔργον των.

Οἱ οἰκίσκοι οὗτοι ὑπῆρχον σχεδὸν ἀπέναντι τῶν ἀρχαίων τευχῶν, ἦσαν ἀνεγερμένοι σχεδὸν ὅπου σήμερον εἶναι, μεσημβρινῶν, τὸ πεδρόμιον τῆς περιφερούς ὁδοῦ τῆς Σιδεραῆς Γεφύρας.

Οἱ οἰκίσκοι οὗτοι δουλκῶς ἔσλεπον ἐπὶ τινος σφαγεῖου.

Δὲν ὑπῆρχον τότε τὰ διμῶσια σφαγεῖα, ὡς τώρα, εἰς μίρη ἀπέκεντρα. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἠγείροντο τινα τῶν σφαγεῖων τούτων, τὰ ὅποια βιομήχανος ἐκράτει πρὸς ἴδιον ὄφελος καὶ τὰ προϊέφερε εἰς τὸν αἰτοῦντα: ζῶσι δὲ τινες ἀκόμη ἐνθυμούμενοι οἱ εἶδοι, εἶναι σφαγόμενον ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ Melarancio ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως, ἐν μέσῳ πλήθους περιέργων, ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ εὐαρέστου καὶ τιμᾶς δικαεδάσεως.

Κατὰ μῆκος τοῦ σφαγεῖου τούτου διήκε τάφος ἐν ᾧ ἔσταζε τὸ αἷμα τῶν ζώων καὶ ἐρρίπτοντο παντοειδῆς ἀκαθαρσίαι: πολλὰ τῶν ὠραίων παλατίων,

πρὸ μικροῦ ἀνεγειροθέντων ἐκεῖ, ὅπου σήμερα τὸση κομψότης καὶ πλοῦτος: λάμπει, ἔχουσι τὰς βάσεις: αὐτῶν εἰς ἔδαφος ἐπὶ αἰῶνας ἀπορφῆταν τὸν γυμῶν καὶ τὴν ζύμωσιν τῶν δυσωδεστερῶν ἀκαθαρσιῶν.

Πλὴν δὲ τοῦ περιγραφέντος σφαγεῖου, ἀποπέπντος δυσωδεῖς ὄσμεις, κνζούσας τοῦ: μάλλον ἀνασιθῆτους ρύθωνας, ὀπισθεν τοῦ ξενοδοχείου φατσίνη ἦταν αἱ φήτικαι διαφόρων ζώων, κατὰ δεκάδας ἐκεῖ συναγελαζομένων, ἐν πλήρει ἀνέσει, πρὶν ἢ ἐν τῇ ὁδοῦ εὐρεῖ ἡ ὀ ἀγοραστῆς αὐτῶν.

Ἐκείθεν τοῦ σφαγεῖου ἦτο μία πλατεία, Piazza Luna καλούμενη, τηρούσα ἀκόμη τὸ ὄνομα τῆς, ὡς ἄλλα τῆς ἐν τῇ Παλαιᾷ Ἀγορᾷ, καὶ ἡ πλατεία αὕτη, ἦτι: ὑπῆρξεν ἔπειτα, πιστεύομεν, ἤρμεον ἀσυλον ἀθῶων ὀμνηθοσοκῶν, ἡ τότε ἦτο καταφύγιον κακοποιῶν ἀνθρώπων.

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Καλογήρου ἐκεῖτο ἐν μέσῳ ἀκαλλιστηγῶν γαιῶν, κήπων, ἀγρῶν, καὶ εἰς ἀρκετὴν ἀπὸ τῶν οἰκίω ἀπόστασιν, εἰς χωριστὸν μεμονωμένον μέρος: ἐκεῖ ἐφαίτων φυγόποιοι ὑποποῖ, ἀθροῦποι βάνασσι, αὐθάδεις, ἀίστοιοι.

Συνεχῶς ἐλάμβανον χώραν ἐπίδει: πλὴν ὡς ἐκ τῆς: περίξ ἐπικρατούσης ἐρημίας διεσοκεδάζοντο οὐδεὶς προϊέτρεχεν εἰς τοὺς γινόμενον, θορόδους. Πλὴν τὴν ἐσπέρην ἐκείνην ἐκράζον ὑπὲρ ποτε.

Ἐπί τῆς, διάσημης ρικασυλλέκτης, καλούμενος οὕτω ὡς ἐκ τῆς, ἡρακλείου δυνάμει, τοῦ ἀγρίου ἡθους αὐτοῦ, ὁ Γίγας ἦτο θυρωμένος.

Οὗτος ὠρύετο ὡς δάκμων, εἰς Ἰαστοὺ δὲ ὀρυγμῶν ἐφαίνετο τρέμων καὶ συγκινούμενος ὄλος: ἔπαλλεν εἰς τὸν ἀέρα τὸν πελώριον βορχιονά του, ἐρυθρὸν καὶ σκληρυνθέντα ὑπὸ τοῦ σῶματος, τὴν σιδηρᾶν χεῖρά του, συνειθισμένην νὰ μεταχειρίζεται τὰ τοῦ ρικασυλλέκτη ἔργαλειά: νὰ σκῶνῃ τὰ δέρματα διὰ τῶν ἀγκύστρων, τεθειμένῳ ὑπὸ τῶν βυρτοδεψῶν ἐντὸς λάκκων, καὶ ὠρύετο, ἐξήτπετο ἐναντίον ἀθροπίσκου τινός: πολὺ ἴχνη καὶ λεπτοφυοῦς, ἀπαισίαις ὄμω: καὶ ἀγρίαις φυσιογνωμίαις, ἀποκρινομένου δὲ αὐτῷ μετὰ πολλῆς: τὸλμης.

Δείκ ἔνδικαι πελάται, εὐρίθιντες: ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, περιστάντο ἀναυδοὶ εἰς τὴν ἐριδα. Εἰς: τινὰ γωῖαν τοῦ δωματίου ἦτυχος ἐκάθητο ἀνθρώπος τῆς, παραδόξου ὄψεως, πρώτην φράσιν ἑλθὼν ἐκεῖ, ἀγνωστός: εἰς πάντας, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ὁποῖου ἀσυνήθη ἐξέφρασαν λάμπην καὶ ὅσσοι: ἐφαίνετο, παρατηρῶν μετὰ μεγίστης

1) Gallinai. Οὕτως ὀνεμαθῆσαν καὶ ὀνομάζονται μέχρι σήμερον ἀκόμη ἐν Φλωρεντίῃ οἱ μεταρχόμενοι ἀπηγορευμένοι τιλαχέτον. Ἠρχισαν μετὰ τὴν πρόρασιν οἱ ἐθετον εἰς λαχέτον τὰς ὀρνίθιας (galline) ὄφεν καὶ τ' ὄνομα των.

πρόσοχῆς καὶ φόβου τὴν λαμβάνουσαν χώραν σκηνηκ.

Ἦ εἰς ἐπὶ μάλλον ἰδεινοῦτο: οἱ ἐρρίζοντες κινεῖσταν ἀκράττοιοι.

— Ἄστα!

— Κζλοῦργε!

— Δειλέ! ἐφάναζεν ὁ λεπτοφυῶς ἀθρωπος. Ἀλλὰ πρὶν ἢ τελειώσῃ τὴν κρυγὴν ἐκείνην, ὁ Γίγας τὸν ἡπασεν, ὡς ἂν ἦτο δεμα δερμάτων, καὶ τὸν ἐστροφού, ἔξεν ὕψιλῆ.

— Μωρὲ τὸν ἐσῶτωσε!... Διὰ τὸν θεόν!... τὸν ἐτελειώσε!... ἀρ' ἂν τον, Γίγα, ἀρ' ἂν τον!

Ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ προχωρήσῃ.

Ἀίρωνος ὁ Γίγας ἐξέφερε βορχιονά: ὁ λεπτός ἀθρωπος, τὸν ὀποιοῦ αὐτῆς: περιέστρεφεν ἐναέριον, καὶ αὐτινος τὸ πρόσωπον κατέστη ὡς κηρός λευκόν, ἐνέπῃε τὴν λεπίδα μικροῦ ἐγχειριδίου εἰς τὴν δεξιάν παρειάν του.

Ἡ αἰχμὴ τῆς λεπίδος ἠγγισέ τὸν ὑρανίσκον του. Ἀστρατηδὸν τοῦτο ἐγένετο, οἱ δὲ παρεστῶτες τὸ ἐνόησαν ἄμα ὁ Γίγας ἐξήγειρε τὴν κρυγὴν, ἦν τῷ ἀπέσπασεν ὁ πῖνος, καὶ εἶδον τὸ αἷμα ρέον καὶ ὡτῆς: παρειᾶς.

Ὅλοι ἐτρέμον, μετ' ἀγωνίας ἀναμένοντες τὴν θᾶ συνέβαινε.

Ὁ ἀγνωστός δὲν ἐκινήθη ἐκ τῆς γωνίας του ἔρριπτε, ὄμω: πάντοτε ἀγριώτερα βλέμματα: ἐκ τῆς προσοχῆς δὲ μεθ' ἧς: πρὶντατο ἐν τῇ σκηνῇ ἐκείνῃ, δὲν ἠδύναστο νὰ εἶπῃ: ἂν ἦτο δράστης ἡ θεατῆς.

Ὅμοι, κ. θ' ἦ: στιγμῆν ὁ Γίγας, κατὰ βληθεῖς ὑπὸ τοῦ πόνου, ἀφῆκε τὴν λείην του, ὁ πηλιδῆς καὶ λεπτοφυῶς ἀνῆρ πετὼν χιμαί, καὶ ἀνεγείθει, ἐπλησίασεν εἰς: τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου καὶ αἰφῆς ἐπάδησεν ἔξω ταχὺς καὶ ζωκρός ὡς ἱκτίς.

Ὁ Γίγας ἀπέσπατε τῆς παρειᾶς του τὸ ἐγχειρίδιον καὶ περιέστρεψε τοῦ: ἀρθαλμοῦ, ἐκπέμποντας πῦρ,

Δὲν εἶδε πλέον τὸν ἐβθρὸν του.

Τότε δὲ καὶ οὗτοι, οἱ εἰς: τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς: πληγῆς, ἐξῆλθε τρέχων.

Μετὰ ἡμίσειαν ὄραν τὸ ξενοδοχεῖον ἐκενώθη, οἱ πελάται ἀπῆλθον ὁ εἰς: μετὰ τὸν ἄλλον προβλέποντες ἀπαίσιόν τι.

Ὁ Καλόγηρος περὶ τὴν δεκάτην, ὄταν ὁ κώδων τοῦ Ἀστυνόμου ἐραδέω: ἐσήμανεν, ἐκλείτε τὴν θύραν καὶ ὀπῆγε νὰ κοιμηθῇ.

Μετὰ δύο ὄρας, ἀσυνῆθης κρότος ἀφύπνισεν αὐτόν.

Ὁ κωδωνίσκος ἔππου τινός ἤχει εἰς: τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου. Ὁ ἔππος ἔκρουε τὸν πόδα, ἐχρεμέτιζε. Οἱ κρότοι ἐκείνοι περετάθησαν ἐπὶ τινὰς στιγμάς: δικαῶπινοτες τὴν μεγάλην σιγὴν τῆς: ἀστεροέσσης νυκτός.

Ὁ Καλόγηρος κατέβη ἀκροποδῆται, ἡνοιξε πάλιν τὴν θύραν, προίτεψε τὸ ἀνγμμένον φανάριόν του, ὄπερ τῷ ἐχρη-

ΕΙΣ ΕΝ ΑΛΟΓΟ

σίνευσεν όταν ὑπέγκινεν εἰς τὰς οἶνα-
ποθήκας του, καὶ ἔρρηξε κραυγὴν τρό-
μου.....

Ἐνώπιον αὐτοῦ ἔκειτο ἀμάξιον, καὶ
ἐπὶ τοῦ ἀμαξίου ἦτο ἐξηπλωμένος εἰς ἀν-
θρώπος.

Ἐἶ: ἄθλιος, ἀνευ κεφαλῆς, καὶ ὀ-
λως ἀμήρυτος.

Τὸ ἐδωλιον, οἱ τροχοὶ τοῦ ἀμαξίου
ἦσαν αἰμοδιφρεῖ. Οἱ φρενοὶ, εἰ τεθειμένοι
εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ ἀμαξίου, ἔτριπτον
λάμπην αἰμακτρῶν διὰ τῶν ὀρέων, καὶ
τοῦτω ἐφρακτιζόμενων ὑπὸ ἐρυθρῶν κη-
λίδων.

Τὸ πῶμα εἶχε μείνει ὑπτιον, διὰ δὲ
τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χειρὸς ἐκράτει πάν-
τοτε τὰς χαλκρωθείσας ἡνίας.

Ὁ Καλόγηρος, ὡς εἰ κατέπευσεν αἰ-
φνης ὁ τρόμος αὐτοῦ, καὶ συνέλαβε νέον
τι σχέδιον, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ἔλα-
βε τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ χαλινού, καὶ ὠ-
δήγησεν αὐτὸν πρὸ τινος पुलῶνος πλη-
σιον τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου.

Ἦνοιξε τὸν पुलῶνα, ὁ δὲ ἵππος εἰ-
σῆλθεν ὀρηκτικῶς εἰς αὐτὴν τινα χορη-
σιμεύουσαν ἀντὶ ἵπποστασίου, ὡς εἰ τὸ
ζῶον ἐγνώριζε τὸν τόπον.

Ὁ Καλόγηρος ἐκλείσσε πάλιν εὐθύς
τὴν θύραν καὶ ἤρχισεν ἐργασίαν, τῆς ὀ-
ποιᾶς ἡ περιγραφὴ, ῥίγος θὰ προῦξένοι
εἰς τὸν ἀναγνώστην.

Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμήν με-
γάλη τις σκιὰ ἐφάνη πηδῶτα ἀπὸ τοῦ
μέρους τοῦ Ἄλνου, ἔξω τῆς Porta alla
Croce, ἣτι: τῶρα καλεῖται Ὀρακία Ὀχ-
θη, τοιαύτοις περίου θήματα ἀπὸ τοῦ
ξενοδοχείου, καὶ ἐπιπτεν ἐπὶ τὸς λέμ-
βου.

Δύο εὐρωστοὶ καὶ ρωμαλέοι βραχιόνες
εὐθύς ἤρχισαν κωπηλατοῦντες:

Ἢ δὲ λέμβος ὡς ἀτρακτὴ ἀπεμα-
κρύνετο.

(ἔπεται συνέχεια)

Γ. ΣΦΗΚΑΣ

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον

ΦΥΣΙΚΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΗΣ Ι. ΛΕΟΠΑΡΗ
Μετάφρασις Π. Κοκκόλη

Ο ΛΑΙΕΥΣ

Διήγημα κατὰ τὸ Ἴταλικὸν
Μετάφρασις Ἀνδρέου Ἀδούρη

ΒΑΡΩΝΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΘΒΟΤΟΚΗΣ
ὕπὸ Σ. Δε-Βιάζη

Γιὰ σένα ἕνας ὕμνος ἄ; ἔβγη ἀπ' τὸ σόμα,
'Ἐσέ ποῦ κανένος δὲν ὕμνησε ἀκόμα,
'Ἐσένα μὲ πόθο νὰ ὕμνήσω ζητῶ.

Τὸν ἄνθρωπο μόνο ὕμνει ἡ φαντασίά μου
'Ἀπὸ πεθαμμένο τὸν βλέπω ἐμπροσά μου,
'Ἐσένα νὰ ὕμνήσω ἔμπορῶ ζωντανῶ.

Ἄς γύρω ἐμπροσά σου μεμιά; τὸ κεφάλι,
Καὶ ἡ λύρα μου τῶρα γυρεύει νὰ ψάλλῃ
Τὴν τόση σου ἀνδρεία, λαμπρὴ μαχητή!

'Ἐσένα ὅταν κράζῃ ἡ δόλιχ πατρίδα,
'Ἐμπρός μου νὰ τρέμῃς ποτέ μου δὲν σ'εἶδα,
Μὴ σ'εἶδα στὴ μάχη νὰ τρέχῃς μ' ὀρμή.

Σὲ εἶδα τὸ αἶμα ποτάμι νὰ χόνη;
Τὸ μίτωπο ἀγάλι 'στὸ χῶμα νὰ κλίνη,
Μὴ ἐμπρός σου δὲν εἶδα κανεὶς νὰ θρηνῃ,

'Ἐσένα ἄ; ὕμνήσω, κ' ἂν κλάψω γιὰ σένα
Τὸ φίλημα ἐκεῖνο σὺ λάβε ἀπὸ μένα,
'Ἐκεῖνο ποῦ πέρνουν 'ς τὸ μνήμα οἱ νεκροί.

Σὲ εἶδα 'στὰ δάση μονάχο νὰ τρέχῃς.
Μὲ ἴδρωτα κ' αἶμα τὴ χαιτὴ νὰ βρέχῃς
Καὶ σ' ὄλο τὸ σῶμα φοιχτὰ νὰ πονῃς.

Γιὰ σὲ δὲν κοιτάζει; γιὰ μᾶς ὑποφέρει,
'Στὸ γέρο ἐξητοῦσε; ψωμί νὰ προσφέρει;
Καὶ σ' εἶδα σμῆλ του συχνὰ νὰ θρηνῃς.

Τὴ νειὰ ποῦ στὴ μάχη τὸν ἄνδρ' ἔχει χάσει,
Ποῦ ἔτρεχε μόνῃ 'στοῦ; κάμπους 'στὰ δάση
'Στὰ μαῦρα παιδιὰ τῆς νὰ δώτῃ ψωμί.

'Ἐσὺ τὴ λυπηθῆς 'στὴν τόση ἀτυχιά τῆς,
Σὺ μόνον ἐλυπήθης τὰ μαῦρα ὄρνά τῆς,
Σὺ ἦσουν πατέρας γιὰ 'κεῖνα 'στὴ γῆ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΩΚΗΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΦΕΗΣ

Διήγορος οὗτος μεταφραστῆς καὶ δό-
μιος ποιητῆς, τῆ ἰταλικῆ τέχνη
ιστὸς ἄτε ἀξιοπρεπῶς ἐξυμνήσας,
δι' ἐπιζήλου αἰσθητικῆς, ὅτι ἐξευγενίζει
τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἐγεννήθη, εἰς εὐπα-
τρίδου οἴκου ἐκ Βερόνης καταγομένου, τῆ
19 Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1800, ἐν Ῥί-
6α τοῦ ἰταλικῦ Τουρόλου, καὶ τῆ 27
Νοεμβρίου τοῦ 1885, ἀπέβιωσεν ἐν Με-
διολάνοις. Τὸ ἰταλικὸν Τουρόλον, προσ-
φιλὲς τὰ μάλιστα τοῖς φιλοπάτρισιν Ἴ-
ταλοῖς, ἔδωκεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἄνδρας

ἐπιφανεῖς, ὧν, ἐπὶ στιγμή, ἀρκεῖ ν' ἀ-
ναφέρωμεν τοὺς καλλιτέχνας Ταδῆν καὶ
Γρέσταν, τὸν φιλόσοφον Ῥοταίνην, τὸν
μαθηματικὸν Μκλφάτην, τὸν λόγιον καὶ
μουσικοποιογράφον Βρεσιάνην, τὸν ἐμ-
βριθῆ καὶ ἱστορικὸν Ταρταρώτην,
τοῦς ποιητὰς Πράτην, Γατζολέτην καὶ
Φρηγάσκιν Λούτην. Περὶ τῆς τελευταίας
δέον ἵνε νὰ εἰπωμεν δύο λέξεις καθότι ὁ
Μαρέης; ὑπέβη διδάσκαλός τῆς, διείδε τὰ
ἀξιολογαυτῆς αἰσθητικὰ, προὐφάνευσεν
τι μετὰ ἐπιμελοῦς ἀγωγῆς θὰ ἐγένετο ὠ-
φέλιμος τοῖς Ἰταλικοῖς γραμμασιν. Ὁ Μα-
ρέης ἠγάπησεν τὴν μαθητήριαν καὶ ἀνα-
γαπήθη. Αἱ δύο καρδίαι ἀμέσως ἐγνωρί-
σθησαν. Τὰ τῆς Αούτην ἔργα, τιμηθέντα ἐν Ἰ-
ταλίᾳ, εἶνε ἐκτενὲς οἰκογενειακὸν ποί-
ημα Ἰωάννης, ἐμμετρα διηγήματα, τρία
ἄσματα ὑπὸ τὸν τίτλον Μαρία καὶ
λυρικά ποιήσεις. Ἐσχεν ὁμοῦς τὸ ἀ-
τύχημα ὁ Μαρέης, τῷ 1879, νὰ ἀ-
πολέτῃ τὴν περιλημμένην αὐτῷ Φραγ-
κίτταν ὡς μεταβάταν εἰς τὰς αἰωνί-
ους μονὰς.

Τοῦ Μαρέη τὴν εὐκληρίαν τῆς φύ-
σεως καὶ ὅσων ψυχικῶν προτερημάτων
κύριοισαν, ὑπέδεικνε καὶ αὐτὴ ἡ παι-
δική του ἡλικία, διὸ οἱ γονεῖς αὐτοῦ
προσεπάθησαν νὰ δώσωσιν αὐτῷ ἐπι-
μελεστικὴν ἀντατροπὴν καὶ ἐκπαί-
δυσιν. Ἐβλεπε τὴν τύχην νὰ εἶνε κατὰ
πρῶτον μαθητῆς τοῦ ἐξόχου λογιῶ Πιύ-
λοκώσττα, τῶν Ἑλλήνων φίλου εὐκλεινοῦς,
πρὸ οὗ ἐδιδάχθη νὰ ἐκτιμῆσῃ τοὺς
κλασσικοὺς τῆς Ἰταλίας καὶ τὴν ἰτα-
λικὴν τέχνην. Ὁ Μαρέης ἀκολούθως,
κατὰ διαταγὴν τοῦ πατρὸς του, με-
τέβη εἰς Μόναχον, παρὰ τῷ θεῷ
αὐτοῦ Ἰωσήφ Μαρέη, γνωστῷ ἰδίως
διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰταλικῆς Γραμ-
ματολογίας, ὅστις, ἐν τῇ Γερμανικῇ
ἐκείνῃ πόλει, ἦτο καθηγητῆς καὶ ἀνέ-
θεψε τὰ τέχνη τοῦ Βασιλέως τῆς
Βυαρρίας. Ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ, ὁ
Μαρέης, σὺν ἄλλοις, ἐμάθη κατὰ βά-
θος τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν, ἣς τὰ
ἐπισημότερα ποιητικὰ μνημεῖα κατέ-
στησε δημοφιλῆ ἐν Ἰταλίᾳ. Ἐνῶ ὁ
νέος Μαρέης, ὡς φυτὸν ἀνθοφόρον, ὠ-
ραίου ἐπαγγελόμενον καὶ εὐχόμενος καὶ
γενναίου νὰ τελεσφορήσῃ καρποῦς
ἐτελειοποιεῖτο μελετῶν, ἐν Ἰταλίᾳ δὲν ἦτο
δυστυχῶς ἐντελῶς κατηνυασμένος ὁ ὕπερ
τῆς ὁσιανῆς ποιήσεως ἐνθουσιασμός, ὅστις
εἶχε κυριεύσει ὑπὲρ τὸ δέον πολλῶν ἀ-
σκέπτων ἢ ἐπιπολαίων τὰς ψυχὰς, ἐνε-
κα τῆς καταμαγευτικῆς μεταφράσεως
τοῦ Καισαρόττ. Ὁ νέος οὗτος ἐν-
θουσιασμός ἐξέλαπτε τὸν κλασσικισμὸν,
καθότι ὁ ἐξοχος καὶ τολμηρὸς ἄμα
μεταφραστῆς διήγειρε τὴν νεολαίαν εἰς

γραμματολογικὴν ἐπανάστασιν. Ὁ νεω-
 τερισμὸς, οὗτος ὁ κυριεύσας, πολλὰς κερ-
 δίας, ἢ ο, ὡς προϋφήτευσεν ὁ ἡμέτερος
 Φώσκολος, ἐφήμερος. Πράγματι κατέπε-
 σε καὶ σήμερον οὐδ' ἄλλο εἶνε ἢ σε-
 λὶς διδασκτικὴ τῆς γραμματολογίης, διδά-
 σκουσα σπουδαίως εἰς τοὺς ἀσκέτους
 ὁ παδοὺς ἢ δυσφρεῖς μικητὰς, ὅτι ὁ
 νεωτερισμὸς, ἂν δὲν εἶνε σύμφωνος ταῖς
 πατρίοις παραδόσεσι καὶ ὠρεῖλος τῆ
 ἐθνικῆ ἱστορίᾳ, δὲν δύναται νὰ ἐπι-
 ζήσει. Ὁ Μαφῆς, καὶ τοῦ νέου ζωφρό-
 τατος, δὲν παρεκλόουθησε τὸν Καισα-
 ρότην οὐδ' ἔδωκεν ἀκρίσιον εἰς τινὰς
 τῶν δημοτικῶν κτύου, ἀλλὰ μιμούμενος
 μέλισσαν νεάζουσαν εἰς λειμῶνας εὐανθείς,
 εἶχε τὸν νοῦν ἐστραμμένον εἰς ὅ,τι ἠδύνατο
 πράγματι νὰ θρέψῃ αὐτὸν καὶ νὰ φη-
 νῆ ἀκολούθως ὠρεῖλος. Οὕτως ἐξ-
 κκολούθησε νὰ εἶνε ὁπαδὸς τῶν ἀλη-
 θῶν μελετῶν, καθότι ἀπὸ τοῦ παρελ-
 θόντος αἰῶνος εἶχον τέλος οἱ Ἴταλοὶ
 ἐνόησαν ὅτι ἔπρεπε νὰ προσηλωσῶσι τὰ
 βλέμματα αὐτῶν πρὸς τὸν δάντην, τὸ
 μέγιστον τῶν δώρων, ὅπερ τῷ κόσμῳ
 ἢ φύσει ἔδωκεν κατὰ τοὺς νέους χρό-
 νους. Ὁ εὐεργέτης Γότζης ἔδωκε σπου-
 δαίον σύστημα. Τὸ σωτήριον πείραμά
 του ἐφάνη ἀξιωματικὸν καὶ πολλοὶ τὸν ἐ-
 μιμήθησαν μέχρι οὗ καὶ ὁ Μόντης· εἰδείξε
 πραγματικὴν ὠφέλειαν. Ὁ Μαφῆς, ὡς
 παρατηρεῖ ὁ δεινὸς τεχνοκρίτης Κα-
 μερίνης, *prese nel Monti
 puitoso il suo fage.*
 Ἄν ἔμῳς ὁ Μαφῆς τόσον προσηλωμέ-
 νος ἦτο εἰς τὴν τέχνην τοῦ Μόντης
 καὶ ὁ Μόντης ἀπ' ἑτέρου, μεθ' ὅλης
 τῆς ἐγνωσμένης αὐτοῦ φιλολογικῆς καὶ
 γραμματολογικῆς βεβαιότητος, ἠγάπησε τὸν
 νεανίσκον Μαφῆν (1) καὶ πρὸς αὐτὸν ἐ-
 δεῖξε δείγματα ἀκραιφνοῦς ἀγάπης, φιλο-
 στόργου πατρὸς, εὐσυνειδήτου διδασκά-
 λου καὶ ἐπιστηθίου φίλου.
 Ὁ Μαφῆς παιδίθεος εἰδείξεν ἄκρον
 ζῆλον πρὸς τὴν ποίησιν καὶ δεκαπέντε
 ἔτων ἦτο, ὅτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐγέ-
 νετο γνωστὸν διὰ τὴν ἑμμετρον μετά-
 φρασιν τῶν εἰδυλλίων τοῦ Γέσπερ, ἧτις
 δὲν ἦτο πιστὴ, ἀλλὰ μεστὴ ποιητικῶν
 καλλόνων καὶ λυρικῶν ἰκφράσεων, ὧν ἐστ-
 ρεῖτο τὸ πρωτότυπον, διὸ εὐφυῶς ἐ-
 πωνομάσθη εὐραϊὰ ἀπιστος *Una
 bella infedele.* Ἀπλήστως ἀν-
 εγινώσκετο καὶ πολλὰ ἐγίνοντο ἐκ-
 δόσεις. Ὁ Μόντης ἐπήνεσε πολὺ τὴν
 μετάφρασιν ταύτην καὶ τῷ 1823 μετὰ
 τοῦ Μαφῆν ἠθέλησε νὰ μεταφράσῃ
 τὴν *Tunisida* τοῦ Πύρκερ. Ἐκ-
 τοτε τὸ ὄνομα τοῦ Μαφῆ ὀλίγον κατ'
 ὀλίγον ἐγένετο συμπαθὲς, καὶ, ἀπὸ ζῶμα
 εἰς στόμα, περιηγήθη πᾶσαν τὴν Ἴτα-

λίαν καὶ ἐκεῖ ἔνθα ὑπῆρχον τῶν ἰτα-
 λικῶν γραμμάτων γνώσται, ἰδίως τὴν
 Γερμανίαν καὶ Ἀγγλίαν. Μετὰ τὸν
 Γέσπερ, ὅλη ψυχὴ ἐπεδύθη εἰς μετα-
 φράσεις καὶ διὰ ἐντέχνων καὶ ἁρμο-
 νικῶν στίχων ἐπιλούτισε τὴν ἰταλικὴν
 γραμματολογίαν μετὰ τῶν λυρικῶν
 καὶ ὄλων τῶν δραματικῶν ἔργων τοῦ
 Σχίλλερ, τοῦ Ἀπολωλότος Πα-
 ραδείσου τοῦ Μιλτωνοῦ, τοῦ
 Φαύστου, τῆς Ἰφιγενείας,
 τοῦ Ἀρμίνου καὶ Δωροθέας
 καὶ ἄλλων ποιήσεων τοῦ Γάιτε, τῶν
 κυριωτέρων ἔργων τοῦ Βύρνος, τοῦ
 Μάκβετ, Ὁ Θέλλου καὶ Τρι-
 κυμίας τοῦ Σαίξπηρ, τῶν τραγωδι-
 ῶν τοῦ Γρίπαρτ, Μπίερ, Ἄϊνε, τοῦ
 δράματος τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου τῆς
 Πρωσίας (ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κόνραδ),
 Λευκὴ Καπέλλου—ἧτις ὑπῆρξε τὸ θέμα
 πολλῶν τραγωδιῶν καὶ μυθιστορημάτων.
 —Ἐπίσης μετέφρασε ποιήσεις τοῦ Κλό-
 πστοκ, τοῦ Πύρκερ, τοῦ Ζέδλε, τοῦ
 Μούρ, τοῦ Δάβιδσον, τοῦ Οὐγῶ, τοῦ
 Λεγγουβαί, τοῦ Λαμπαρτίνου, τοῦ Πονσάρδ
 καὶ ἄλλων. Μετέφρασε τοὺς θρήνους τοῦ
 Ἰερεμίου καὶ λαδῶν, τὸ θάρρος ἀπὸ τὸν
 ἡμέτερον Μουστοξίδην τὰς ὠδὰς τοῦ
 Ἀνακρέοντος εἰς 2., καθ' ἡμᾶς, οὐχὶ
 πάντοτε εἶνε ἐπιτυχίς.
 Ἐκτὸς τῶν πλείστων μεταφράσεων συν-
 ἔγραψε τὸ μυθιστόρημα Ῥοβέρτον καὶ
 ἔδημοσίευσεν πολλὰς πρωτοτύπους λυρικός
 ποιήσεις, καλὰς *Ballate* ἢ ὡς παρ' ἡ-
 μῖν τῶρα λέγονται *Παραλογὰς*
 καὶ ποιημάτων εἰς δάντην, Πετράρχην,
 Τάσσον, Σχίλλερ, Φώσκολον, Γάιτεν,
 Σαίξπηρ καὶ ἄλλους. Ὁ Μαφῆς, ὁ Πρά-
 τής, ὁ Κέρκανος καὶ ὁ Γολφίρης εἶχον

εὐγενῆ τὴν λύριν καὶ, εἰ τὰ ἐρωτικά,
 αἰδέημονα, λύραν πλήρη ἐρωτος· καὶ ἐλ-
 πιδος· κτὰ ἄλλων πρὸς μόρφωσιν κερ-
 δίας καὶ πρὸς ὄφελος τῆς κοινωνίας καὶ
 οἰκογενείας.
 Ὁ Μαφῆς μετεμφοῖζετο πάντοτε ἐκ-
 λεκτὴν γλῶσσαν καὶ ὑπερλαμπρόν. Ἡ
 στιχογραφία ἦτο μελωδικὴ καὶ ἐπίχρη-
 ῆ ἀπομοιοκταληζία ἐξοχῆ. Ὡς μεταφραστὴν
 ἀνὰ τὸν ἐξετάζομεν, ἦτο, ὡς εἶπαμεν,
 ἐξοχος. Δὲν μετέφραξε κατὰ λέξιν. Ἠ-
 θέλει νὰ εἶνε ἀνεξάρτητος, γινόμενος δὲ
 κάτοχος τῆς καρδίας καὶ τῆς σκέψεως τοῦ
 ποιητοῦ του, ἐξεφράζετο ὡς ἠμοῦζεν εἰς τὴν
 γλῶσσαν καὶ εἰς τὴν τέχνην, ἧς κατείχε τὰ
 ἀπόρρητα. Οὕτως εἰδείξε ποιήσιν διὰ ποίησιν,
 ἀληθῆ ποιητικὰ μνημεῖα τέλει. Ἀλλ'
 ἐνίοτε πιτιός δὲν ἦτο. παρέλειπε φρά-
 σεας ἢ προσέθετεν. Αἱ προσθήκαι ὁμο-
 ἦταν προσθήκαι τεχνίτου ἢ ποιητοῦ.
 Μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ
 μακροῦ βίου του, ἡ Μοῦσά του ἦτο εὐ-
 νοϊκὴ, πάντοτε πρὸς αὐτὸν μειδία, πάν-
 τοτε ἦτο ὠραία. Μέχρι τοῦ γήρατος
 ἐκράτει ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τῆς ἀξιο-
 πρεπείας τῆς ἰταλικῆς τέχνης, καὶ ἐ-
 λυπεῖτο ὅτε τινὲς τῶν νέων, ἐνεκα ἐπι-
 πλοκτικῆς, ἐπεκόβουον ὀθνεῖα ληρήματα,
 ἐλυπεῖτο, ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζετο ἐντελῶς,
 καθότι τὸ παρεθὸν εἰδιδύκεν αὐτῷ ὅτι
 τὰ πράγματα ἐκεῖνα, ἅτινα δὲν εἶνε σύμ-
 φωνα ταῖς παραδόσεσι τῆς πατρίδος καὶ
 δὲν συντείνουσιν εἰς τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἐ-
 θνοῦ καὶ εἰς τὴν εὐημερίαν τῆς τε κοινω-
 νίας καὶ οἰκογενείας, εἶνε ἐφήμερα.
 Τῷ 1878, ἡ Ἴταλία ἐτίμησεν αὐτὸν διὰ
 τοῦ ἀξιωματοῦ τοῦ Γερουσιαστοῦ.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΔΙΑ ΛΟΓΟΣ

ΠΟΙΗΤΗΣ καὶ ΕΛΛΗΘΟΥΛΑ

ΕΛΛΗΘΟΥΛΑ

Θέλω τὴ γλῶσσαν τῶν ἀνθῶν ἔς ἐμένα νὰ ἐξήγησῃ,
 Ἴδὲς τὸ ἀνθοδύμα μου καὶ πῆς μου μὴ ἀργήσης
 Τὸ κάθε ἓνα τί ἐξηγεῖ ἀπ' τ' εἶθῃ μου τὰ τόσα,
 Γιατί θὰ ξύρη ὁ Ποιητὴς τὴ μυστικὴν τὴ γλῶσσαν.

ΠΟΙΗΤΗΣ

Τὸ ἴδροςπρὸ τριαντάφυλο, δείχνει τὴν εὐμορφίαν σου,
 Τὰ εἶπρα μπουγαρίνια σου, τὴ νεότη, τὴ γλυκεῖάν σου.
 Τὴν παρθεναίαν σου ὁ κρῖνος σου, τὰ λόγια σου τὰ θεῖα
 Τὰ διπλοτζανταμίγια σου, π' ἔχουν γλυκεῖα εὐωδία.
 Αὐτὰ τὰ γιούλια σου τ' ἀγνά, τὴν ἐγαθὴν ψυχὴν σου,
 Τὸ κόκκινον γαρύφαλλο, τὸν ἐρωτὰ μαζὺ σου.
 Τὸ μορφο νερατζάθι σου δείχνει τὴν ἐνωσίμας,
 Τὸ αἰγόκλημα, τὰ τέκνα μας, τὴν ἡσυχὴν ζωὴν μας.
 Ἴδου ὅπου σὺ ἐξήγησα τὰ εἶθῃ σου, κυρά μου,
 Γιατί μοῦ τὸ π' ἡ Μοῦσά μου ἀπόκρυφα ἔτ' ἀφ' ἑτά μου.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΥΟΚΕΦΑΛΟΣ

(1) Ὁ Μόντης ἦτο μεγαλειότερος τοῦ
 Μαφῆ 46 ἐτῶν.

ΟΙ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ

[Ανεκδότουν ἔν ειδει διηγήματος]

«Πώς σε λέν;

—Πέτρο.

—Καλά, Πέτρο μου, τίποτ' ἄλλο.

Πήγαίνα;»

Ὁ μικρὸς ὑπρέτης ἀφῆκε τὸ δωμάτιον τῶν δύο ξένων καὶ ἔκλειτε τὴν θύραν ὀπισθῆν του ἀθουρώως, ἀφ' οὗ προσέφερε τὰς τελευταίας ὑπηρεσίας. Ἰδὼν ἤδη ἐπιστρέφει ἀμρότεροι οἱ λαμπροὶ κύριοι, ὃ εἰς μεσήλιξ, ὃ ἄλλος νεώτερος, μ' εὐγενεῖς μορφάς, μ' εὐπρέπειας ἐνδυμασίας, καταλύσαντες ἀπὸ πρώτης εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ἐκεῖνο. — Ἐν τῶν καλλιτέρων τῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως. Οἱ τρόποι τῶν εἶχον ἐλκύσει παραδόξως τὴν προσοχὴν τοῦ παιδίου· ὡς δ' ἦτο φύσει περιεργον, ἐσταμάτησε, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἐκεῖ ἐξῶ εἰς τὸν διαδρόμον, νὰ κλύψῃ τίποτε ἐκ τοῦ διηλόγου, τὸν ὅποιον οἱ ξένοι διέκοψαν ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ του, ἀλλ' ἐπαυλάθων μόλις ἐξῆλθε.

«Τὸ ἀπεφάσκει λοιπόν,» εἶπε εὐραχὴν τὴν φωνὴν χαμηλὴν, μὲ ὠρξίαν προφορὰν, μὲ ἤρεμον τόνον. Ἐπίλοιποι βραβίως ὁ πρεσβύτερος, ἡ ἀργυροξάνθος κόμη τοῦ ὅποιου εὐαρεσκίαι τόσοι μὲ τὸ ὥρατον ὑπέρευθρον πρόσωπον. «Τὸ ἀπεφάσκει λοιπόν; Προτιμᾶς νὰ φονεύσης διὰ πιστολίου τὸν ἀλιτήριον ἐκείνον;..»

Ὁ μικρὸς ὠτακουστὴς ἔμεινε καρφωμένος ἐπὶ τοῦ διαπέδου.

«Ἐνοεῖται· ὅτε σκέπτομαι, βλέπω ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, οὔτε ἄλλη διεξοδος. Ἐάν ὁ γέροντα-Ματθίας δὲν μεταπεισθῆ μὲχρι τέλους νὰ δημολογῆσθ τὰ πάντα, ὃ παληάνθρωπος αὐτό; δὸν Ἐστεβάν πρέπει νὰ πιστολισθῆ. Τὶ νὰ σου πῶ! τὸν παραχέω σὸ στομάχι... Καὶ τὸ νομίζεις ἀρά γε δύσκολοι; Ἐνθιμείται τὸν θρηϊώδη ἐκεῖνον ἠλίθιον τῆς Σεδίλλης; Αἶ, ἕνα ζωάρι μόνον χρυσοκέντητον νὰ του ἐποσχεθῆ ἡ Δωροθίας, εἶνε ἱκανὸς νὰ του τινάζῃ τὰ μυαλά, ἐν ᾧ δ' ἐρχεται δις τῆς ἡμέρας τὴν γέρυραν, καὶ νὰ τὸν ρίψῃ εἰς τὸν Γουδαλουδέρον»

Ἡ φωνὴ ἦτο τότε εὐηχος, μετακλιτικὴ. Ἐμίλει προφανῶς ὁ νεώτερος μὲ τὴν γλυκεῖαν μορφήν, μὲ τὴν θυσανώδη κόμην καὶ τὸ δέξυ ὑπογένειον, μελανὸν ὡς κόρακος πτερόν. Ἀλλὰ μετὰ πόσης γαλήνης καὶ ἀφοβίας κατέστρωνε τὸ κακούργημα!· πῶς ἐγάλα διαβολικῶς, ὅταν ὠμίλει περὶ τῶν διαθέσεων του πρὸς τὸν δὸν Ἐστεβάν!· Διεστέλλοντο βαθμηδὸν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Πέτρου, καὶ ἠνωρθοῦντο αἱ τρίχες.

«Ὢ λέγω ὅτι... δὲν ἀνοῦμαι ὅτι τοιουτοτρόπως ἐπέρχεται τρεῖς ἢ καταστροφή, ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἰμπούσε νὰ ἐφειρευθῆ καλλιτέρα λύσις. Ὅχι ὅτι κατ' ἀρχὴν εἶμαι ἐναντίον τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλὰ μού φαίνεται ὅτι ἡ κοινωνία ἀποτροπιάζεται σήμερον τὰς βιαίας σκηνάς, τὰ αἵματτα, τὰ σκάνδαλα, τὰς φρικαλεότητας. Ἀντὶ τοῦ πιστολίου προτιμᾶσι τὴν ἀγχόνην, ἀντὶ τῆς ἀγχόνης τὸν καταποντισμὸν ἀντὶ τοῦ καταποντισμοῦ τὸ δηλητήριον, ἀντὶ τοῦ δηλητηρίου.. τὸ ἔλαος πολλάκις καὶ τὴν συγχώρειν...

—Νὰ συγχωρήσω τὸν δὸν Ἐστεβάν! Τί λέγεις; Ἀσκονεῖς ὅτι αὐτός ὑπῆρξεν ὁ αἷτιος ὅλων τῶν δυστυχημάτων τῆς Δωροθίας, καὶ κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου του ὁ Ἀλφόνσος δὲν ὠλολόγησεν ὅτι ὁ δὸν Ἐστεβάν ὑπεξήρασε τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα, καὶ ἔκλεψε τὰ χρήματα, καὶ ἐπρομήθευσε τὸ δηλητήριον εἰς τὴν κακὴν τροφὴν; Αὐτὰ τὰ πράγματα ἐδημοσιεύθησαν τότε, ἐγνώσθησαν, καὶ ἡ κοινωνία ζατεῖ ἐξελασμόν...

—Ὅπως δῆποτε... .

—Ναι. ἀλλὰ ξέρεις, ἀγαπητέ μου, δὲν δὲν πρέπει νὰ χρονοτριβῶμεν μὲ συζητήσεις; Ἀφ' οὗ μάλιστα χθὲς παρεδέχθης τὸ σχέδιόν μου... Ἐλα, ὀλίγας ὥρας ἔχομεν ἀκόμη καιρὸν... Νὰ ἰδοῦμε τότε πῶς θὰ τὰ καταφέρωμεν ὥστε νὰ ἔλθῃ τὸ πρᾶγμα φυσικά, καὶ..... ἀβριον τὸ πρῶτ' ἵστας δέκα φεύγει τὸ ἀτμόπλοιον... πρέπει νὰ.....»

Δὲν ἤκουσεν ἄλλην λέξιν ὁ μικρὸς ὑπρέτης. Οἱ συνομιλοῦντες ἀνεκινήθησαν. Ἀντήχησεν ἐξῆς τριγμὸς σιρταρίου ἀνοιγομένου, καὶ θροῦς φύλλων χάρτου, καὶ ἔκρος τις μεταλλικὸς ἤχος, ὡσεὶ σκανδαλὴς πιστολίου.

Ἐμφορὸς ὁ Πέτρος ἐμακρύνθη ἐκεῖθεν σιγά-σιγά, συνεχὴν καὶ τὴν ἀναπνοὴν του ἀκόμη, διὰ νὰ μὴ ἀκουσθῆ. Κακούργοι! Ὁ κύριος του ἀπόψε ἐξένιζε κακούργου!.. Ὅλοι ἐκινδύνευον ἐκεῖ-μέσ, καὶ ὅλων ἡ ζωὴ θὰ ἐσώζετο ἴσως ἐκ τῆς περιεργίας του.

* * *

Παρουσιάσθη αὐτοστιγμῇ ἐνώπιον τοῦ Ξενοδόχου, ὅστις εἶχεν ἤδη ἀποχωρήσει εἰς τὸ μικρὸν του ἰσόγειον δωμάτιον, καὶ ἐξῆλεγε μικροῦς τινας λογαριασμοῦς. Ὁ κύρ Θωμαῆς, κοντὸς καὶ παχὺς μὲ μύστακα ἐξυρισμένον καὶ μελευκὰς παραγναθίδας, ἦτο ἄνθρωπος τῶν πρώτων ἐντυπώσεων· ἅμα δὲ εἶδε τὸ ἠλλοιωμένον πρόσωπον τοῦ ὑπρέτου, τοὺς διανοϊκτοὺς γαλανοὺς τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τὴν περρικυϊάν του κόμην, ὑπὸ τὴν πρασινωπὴν ἀνταύγειαν τοῦ λαμπτήρος, ἀπείριψεν εὐθὺς τὴν

γραφίδα, ἀνεστρώθη ἐπὶ τῆς ἐδρας του, καὶ τὸν ἤτένισε διὰ μικρῶν ἡμικλισίων ὀμμάτων ὑπὸ δίοπτρας χρυσοειδεῖς.

«Ἐ! Ἐ! τί εἶνε;» ἀνέκραξε μὲ βροντῶδη γερωντικὴν φωνὴν.

Τὸ παιδίον τῶ ἔλαμε παρακλητικὸν νεῦμα νὰ σιγήσῃ, καὶ ἤρχισε νὰ διηγήται μὲ κλαυθμηρὸν ὕφος, ὅτι ἠκούσαν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν δύο ξένων. Διαρκούσης τῆς ἐμυστηρεύσεως ταύτης διεστέλλοντο εἰ ὀφθαλμοὶ τοῦ γέροντος καὶ ἔχαινε τὸ στόμα, ὡστε εἰς τὴν σκηνὴν τῆς παραγωγῆς καὶ τοῦ κρότου τοῦ πιστολίου, ἡ εἰκὼν τῆς ἐκπλήξεως ἦτο πλήρης, ὡς χαλκογραφία ἀποσπασθεῖσα ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ λαβάρου. Ἀλλ' ἅμα ἔπαυσεν ὁ Πέτρος λαλῶν. ἀνεπήδησε τῆς ἐδρας του ὁ Ξενοδόχος, φά; ἀφυπνίζεται τις ἅμα παύσῃ ὁ θόρυβος, ὕφ' ὅν ἐκοιμήθη.

«Καὶ τῆσους ὄλ' αὐτὰ μὲ ταυτί σου;» ἠρώτησε τὸν ὑπρέτην, πλησιάζων τόσοι, ὡστ' ἐκεῖνος ὀπισθοδρόμησεν ἐν βῆμα.

—Μάλιστα...

—Καλὰ· ἐγὼ τοὺς διορθῶν... δὲν εἶνε χρεια νὰ ξυνησούμε κανένα. Ἐρχου μὰζ' ἰ μου!»

* *

Ἦτο εἰς ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ φῆμαι περὶ λεστών καὶ κακούργων ἦσαν καὶ συχναὶ καὶ παραδόξαι. Ἐθρυστοῦντο ἐγκλήματα θρασύα καὶ μυστηριώδη, κλοπῆ, φόνοι, ἀπαγωγαί, μεταμορφωμοὶ, πλάγια, παρενοήσεις. Ἡ μικρὰ ἐβδομαδιαία εφημερὶς τῆς πόλεως εἶχεν ἀπὸ τινος τὴν τελευταίαν στήλην πλήρη τοιούτων εἰδήσεων καὶ ἀνεκδότων, εἰ δ' ἐγκέφαλοι τῶν ἀναγνωστῶν τῆς, — ὁ κύρ Θωμαῆς ἦτο ἐκ τῶν τακτικωτέρων—εἶχον συνειθίσει εἰς τὸ μυθιστορικὸν καὶ μυστηριώδες. Πλὴν μ' ὅλα ταῦτα, ἀπὸ τῆς θερμῆς κίφης τοῦ Ξενοδόχου δὲν ἔπαρακρούετο ἡ ἀπορία, πῶς ἄνθρωποι τόσοι εὐγενεῖς τοὺς τρόπους καὶ τὸ ἐξωτερικόν, μὴ προσπεσόντες ὑπόπτως εἰς τὸ ἠρηνμένον του ὄμμα, εἰδύναντο νὰ λαλοῦσι μετὰ τόσοις ἀκαιοδεῖς καὶ νὰ προσοιμάζωσιν ἐγκλήματα τόσοι ἀνεπιφυλάκτως.

Ἐστῆ πρό τοῦ πίνακος τῶν ξένων του ὁ κύρ Θωμαῆς, ἀνηρτημένον ἐν τῷ κομψῷ προδρόμῳ, μὲ τοὺς σηλοῦς, τάγαλματίαι καὶ τὰ δέθ. Εἰς τὸν ἀριθμὸν 12 τῶν δωματίων ἀντεστοίχουν δύο ἐπισκεπτήρικα, μὲ δύο ὀνοματεπώνυμα ἀπλά, εὐηχα, ἀνευ τίτλου, οἰκοσήμου ἢ ἐπαγγέλματος.

Ὁ Ξενοδόχος, ἔλαβε σημειῶσιν αὐτῶν μὲ μορφασμὸν ἀπορίας.

«Νὰ ἦνε ἀρά γε πλαστὰ αὐτὰ τὰ

δνόματα;» εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ἄνῆλιε κατόπι τὴν κλίμακα τοῦ πρώτου ὁρόφου, καὶ καταπνίγων τὰ βήματά του εἰς τὸν τάπητα τοῦ διαδρόμου, ἔφθασε μέχρι τῆς θύρας ὑπ' ἀριθμὸν 12. Ὁ ὑπηρετὴς ἠκολούθει καὶ ἔτεινε μετὰ τοῦ κυρίου του τὸ εἶδος.

Οἱ κακούργοι ἐσιώπων. Πράγμα τι ἐκρίζε μονοτόμως, ὡς κρίζει γραφίς ἰσχυρά, ἀγομένη ἐπὶ χάριτος χονδρού. «Ἐγραφον... ἀλλὰ τί καταχθόνια ἔγραφον;

Ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ ὁ ξενοδόχος ἐνωτιζόμενος. Πλὴν ματαίως. Λέξεις τινεὶ ἠκούσθησαν μόνον μεμονωμέναι, ἀσέμναντοι. Κατόπιν εἰς βῆξ βραδύερον κρότος πυρεῖνυ τριβέντος ἐπὶ τοῦ κυτίου. Καὶ ἐκρίζεν ἡ γραφίς ἀδικόπως.

Βήματα ἠκούσθησαν εἰς τὴν κλίμακα, καὶ ἐπεφάνη εἰς τὸν διάδρομον ὁ ἔνοικος τοῦ παρκειμένου δωματίου.

«ὦ, καλὴ σπέρα, κύρ Θωμά!» ἀνέκραξε μὲ τόνον ἐρωτηματικόν, βλέπων τὸν ξενοδόχον εἰς τὴν παράδοξον ἐκείνην θέτιν.

Ὁ κύρ Θωμάς ἔδηξε κεκκμημένον τὸν δεξιὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, εἰς σημείον σιγῆς καὶ μυστηρίου. Ὁ νέκλυς τὰ ἔχασε καὶ ἐπλησίασεν ἐκπλακτός, ἀκροποδητεῖ.

«Τί τρέχει;» ἠρώτησε χαμηλοφώνως.

«Σιωπή... θὰ μάθῃ;» Ὁ ἔνοικος ἀνευ ἄλλης λέξεως εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐκλειδώσας τὴν θύραν, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.

Ἀπελπισθεὶς νύναμμένη ἐκεῖ ἔξω ὁ κύρ Θωμάς, κατῆλθε πάλιν εἰς τὸ γραφεῖόν του, μ' ἐν σχεδίον ὄριμον, καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ μίαν ἐπιστολήν. Ὁ ὑπηρετὴς ἄφρονος περιηκολούθει τὴν γραφίδα τρέχουσαν ἐπὶ τοῦ χάριτου. Ἐγραφε πρὸς ἕνα φίλον τοῦ ὑπαστυνόμου, σταθμεύοντα συνήθως εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα τῆς περιοχῆς· μετὰ τὴν θερμὴν του δὲ φαντασίαν συμπληρῶν τὰ κενὰ, κατέστρωσε μίαν ὑπόθεσιν αὐτοτελεῆ, ἐξιστορῶν τὸν διάλογον τῶν κακούργων ὡς τὸν ἄκουσεν αὐτὸς ἰδίῳις ὡς ἰ, — δὲν ἐπεθύμει νὰ φάσῃ τὴν δόξαν τῆς ἀνακαλύψεως εἰς τὸν ὑπηρετὴν του, — καὶ πολλὰ ἀφ' ἑαυτοῦ προσθέτων γεγονότα καὶ εἰκασίας.

Συμπτύξας τὴν ἐκθεσίαν του ταύτην καὶ κλείσας ἐν φακέλῳ, παρέδωκεν εἰς τὸν Πέτρον.

«Νὰ, τρέξε μὲ σιγὴν στὴν ἀστυνομία καὶ δόσε εἰς τὸν κύριον Ζὰκ αὐτὸ τὸ γράμμα. Τέτοια ὥρα μένει πάντα στὸ γραφεῖο.»

* * *

Ὁ κύριος ὑπαστυνόμος ἀναγνούς τὴν

ἐπιστολήν τοῦ φίλου του, ἐκτόπησε διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον καὶ ἐξέπεμψε κρυφὴν χροάκι:

«Αὐτοὶ εἶε!»

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἐζητοῦντο δύο μυστιριοὶδεις δολοφόνοι, ἀνήκοντες ὡς ἐθρυσθεῖτο, εἰς ἀνωτέραν κοινωνικὴν τάξιν, καὶ καταταράζοντες τὸν κόσμον δι' ἀλλοπαλλήλων κακούρημάτων καὶ θρασειῶν ἐμφανίσεων. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις τὰ μᾶλλον τυχεῖα γεγονότα, συσχετίζονται πολλάκις καὶ παραπλανῶσιν. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κύρ Θωμά ἐφ' ἣν ἐπιρρίπτουσα φῶς ἐπὶ πολλῶν σκοτεινῶν σημείων τῆς ὑποθέσεως.

Ἐν μυστικότητι καὶ ἀχύτητι ἡ ἀστυνομία ἐτέθη ὅλη εἰς κίνησιν. Εἰδοποιήθη εὐθὺς ἡ εἰσαγγελία καὶ ἡ χωροφυλακὴ. Προσεκλήθη ὁ κύρ Θωμάς προκαταρκτικῶς καὶ ἀνεκρίθη ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας: «ὦ, δ' ἠκούσθη ἡ φουερά σου κατ' ἄθεσιν, τόσῳ σπουδαία καὶ ἀψευδῆς, ἐπολιωρήθη παραχρῆμα τὸ Ξενοδοχεῖον, καὶ ἀνῆλθεν ὁ ὑπαστυνόμος μετὰ δύο κλητῆρων, καὶ ἔστη πρὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 12 δωματίου. ἠκολούθει ὁ βραχὺς ὄρκος τοῦ κύρ Θωμά καὶ οἱ δικρικῶς ἐκπεπληγμένοι ὀφθαλμοὶ τοῦ Πέτρον. Εἶχε παρῆλθαι τὸ μεσηνύκτιον.

«Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου.. τάι-τάι!

—Ἐμπρός!»

Ὁ ὑπαστυνόμος εἰσῆλθεν.

Ὁ πρεσβύτερος τῶν ἀνδρῶν μὲ τὴν ἀργυροῦσαν κόμπην ἔγραφεν ἀκόμη, ἀφῆκε δὲ τὴν γραφίδα καὶ ἠγέρθη ἀξιοπρεπῶς πρὸ τῶν ἐπωμίδων, τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ὁ ἄλλος, ὁ νεώτερος, μὲ τὴν σιτόχρονον μορφήν καὶ τὸ μελανὸν ὑπογένειον, μόλις ἀφύπνιζετο ἐκ τοῦ θορύβου, κοιμηθεὶς φέρεται ἐπὶ τῆς ἀναπτωτικῆς του καθέδρας. Τὸ δωμάτιον μὲ τὴν κομψὴν καὶ ἀπέριττον ἐπίπλωσιν τοῦ Ξενοδοχείου περιείχεν ἐπιπρόσθετα μόνον τὰ δύο θερμοκλίματα κισώτιν τῶν ξένων. Ἐπὶ τοῦ γραφείου, παρὰ τὸν κηροστάτην, ἔκειτο ὑψηλὸν μεταλλικὸν μελανοδοχεῖον, ἐκ τῶν ἀνοιγοκλεισμένων, μετὰ κρότου ξηροῦ, ὡσεὶ σκανδάλης πιστολίου.

Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἀκολουθεῖτέ με εἰς τὴν ἀστυνομίαν» εἶπε μὲ σοβαρὰν φωνὴν ὁ ὑπαστυνόμος.

«Πῶς; καὶ διατι;» ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ μεταλλικὴ φωνὴ τοῦ νεωτέρου, ἐν ᾧ ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς προσώπου τοῦ πρεσβυτέρου ἐξωγράφετο ἡ ἐκπληξίς.

«Ἐκεῖ θὰ τὸ μάθετε!

—Κύριε, μήπως κάμνετε λάθος;» ὑπέλαθε ὁ πρεσβύτερος, μὲ ἤρεμον τόνον.

«Λάθος; δὲν πιστεύω... Δὲν εἴσαθε ὑμεῖς οἱ δύο κύριοι, οἱ προερχόμενοι ἐκ Μασσαλίας, οἱ ὅποιοι ἐζήτησαν σήμερον

τὴν πρώϊαν πρὸς τοῦ τοῦ κύρ Θωμά ἐν δωματίῳ μὲ δύο κλίναις. Τὸ δωμάτιόν σας δὲν φέρει τὸν ἀριθμὸν 12;»

—Μάλιστα.
—Ἐγὼ διαταγῆ, νὰ σας ὁδηγήσω εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.»

Οὐδὲμὴ ἐξήγησις ἦτο δυνατόν νὰ δοθῆ ἐκεῖ μετὰ. Μετὰ μικρὰν λογοερίβην οἱ ξένοι εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀάγκην νύκλουθῆσαι τὸν ὑπαστυνόμον καὶ νὰ τῷ παραδώσωσιν τὴν κλειδα τοῦ δωματίου των. Μόνον πρὶν ἐξέλθωσι, περιεβλήθησαν τὰς ἐπιγονατίδας των (redingotes) ἐλάχιστη τῶν ὀποίων ἔφερον εἰς τὴν κομβιοδόχον ἐρυθρόν τι στίγμα. Ἦτο ἡ ταινία τοῦ παρασήμου τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Ὁ ὑπαστυνόμος δὲν σνεκινήθη. Ἐγινώριξε, φαίνεται, καὶ αὐτὸς, ὅτι ἂν ἄλλοτε ἐκρίμων τοῦς κακούργους ἐπὶ τῶν σταυρῶν, σήμερον κρεμῶσι τοῦ, σταυροῦς ἐπὶ τῶν κακούργων.

Ἐν ᾧ ἀπύρχετο τὸ μικρὸν ἄγκυμα καὶ ἐκλάγγιζον ἐν τῇ νυκτὶ σιγῇ τὰ ὄπλα τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐξουσίας, ἠνοίχθη τὸ παρκειμένον δωμάτιον καὶ ἐπεφάνη ἡ ὠχρόξανθος κεφαλή τοῦ ἐνοίκου ἐκενοῦ, ὅστις πρὸ μικροῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταστρέψῃ τὰ πάντα.

«Τί τρέχει;» ἠρώτησε σιγᾶ-σιγᾶ τὸν ὑπηρετὴν.

«Κακούργοι ἦσαν αὐτοὶ καὶ τοὺς ἔπικσαν.»

—Κακούργοι;
—Κακούργοι!»

Ἀπεσφόθη καὶ ἐκλειδώθη πάλιν πᾶν ἐνδεχόμενον.

* * *

Καὶ ἤρχισεν ἐνώπιον τοῦ κυρίου διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας ἡ τυπικὴ προανάκρισις, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς καταθέσεως τοῦ κύρ Θωμά.

«Πῶς ὀνομάζεσθε;
—Λιμίλιος Ρισδούργ... Ἀδόλφος Δ-βῶ.

—Τὸ ἐπάγγελμά σας;
—Μυθιστοριογράφος.»

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΟΥΓΟΣ ΦΩΣΚΟΛΟΣ

καὶ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΡΩΜΑΣ

Εἰς πολλοὺς, νομίζομεν, θὰ φανῆ παράδοξος ὁ τίτλος τοῦ παρόντος ἀρθροῦ ἀγνοοῦντας τὰ πράγματα, θὰ λυθῆ δ-

ω, ή άπορία των καί θά περίληθ ή πληξίς αὐτῶν, ἀλλά ὡς ἴδωσιν ἐκ τριεπιστολῶν, ὧν σταχυολογούμεν τὰ υυδιώτερες πυχθίτοντες εἰς τὸ παλιθρον μας, ὅτοια με αὐτῶν αὐτῶν ἤγε φίλια καί οἷον ἀμόφοροι ἡγορῶσαντο ἀγῶνα πρὸς ἀπόσειν τοῦ Ἀγγλικοῦ ζυμοῦ ἀπὸ τῆς Ἑπτανήσου. Δυστυχῶς ὁμως μόνον αἱ παρῶσαι τρεῖς ἐπιστολαὶ τοῦ Φωσκόλου διςαυθῆσαν ἐκ τῆς ὄλης ἀλληλογραφίας αὐτῶν, καί αὐκαί ὡς ἐκ θαύματος εὐρεθεῖται ἐσχάτως ἐν τινι παλαιᾷ σκευοθήκῃ. Δὲτι, ὁ ἀπαισιᾶ τῇ μνίμῃ ἐν Ἑπτανήσω διατελων Ἀρμυστὴς κατὰ τὸ 1810 Οὔ αἶδος Δούγλας, μιλῶν παρὰ τοῦ ἐν Ἀθίναις Ἀγγλοῦ Πρέσβειου, ὅτι ἐν τῇ μυστικῇ φιλοφροδοζῶν ἑπανατατικῇ ἐταιρίᾳ τῇ ἐν Ἑλλάδι ὑπαρχούσῃ, ἤτις τοῦ πάντας κατερόδισιν ἀλλὰ ὡς ἀνεκαλύφθη, καί Ἰδιότις τῆς ἐπίσημοσ οὐκογένεια ἦτο μέλος αὐτῆς, εὐθύ, ἐθήκεν εἰς ἐνεργείαν πᾶν ὅτι ἡ καταχθόνιος αὐτοῦ φαντασίᾳ τῶ ὑπέδιδε. Πρὸς δὲ κατέσχε τὰ ἔγγραφα διαφόρων ἐπιτήμων Ἰονίων, ὅπως ἐξετάτας ἴδη ἐάν ὑρίττατο ἡ ἐπικίνδυνος ἐταιρίᾳ. Ἐν Κερκύρα κανεσθησαν τὰ χειρόγραφα τοῦ Μουστοζίδου, Πατρισοπούλου καί τῶν ἀδελφῶν Καποδιστρίου, ἐν δὲ Ζακύνθῳ τὰ διάφορα χειρόγραφα τοῦ Κανδιάνου, υἱοῦ τοῦ φίλου τοῦ Φωσκόλου Διονυσίου Ῥώμα, ὅστις ὅλως εἰδοποιθεῖ, ἐγκαίρως ἀρ' ἐσπέραν παρὰ τοῦ Διονυσίου Σγούρου διευθιντοῦ τῆς Ἀστυνομίας Ζακύνθου, ὅτι ἔλαβε διαταγήν, ἵνα τῆν ἐπαύριον τῶ κατὰσχητὰ διάφορα αὐτοῦ ἔγγραφα, ἀλλὰ μὲν τῶν ἐγγράφων, ἀτινα ἡδύνατο νὰ τῆν ἐνοχοποιήσωσι κατέστρεψεν ἀλλὰ δὲ ἐνθε, κᾶκίσις ἐερυψε. Τῆν ἐπαύριον ἡ ἄστυνομίᾳ κατέσχεν ἅπαντα τὰ ἔγγραφα τοῦ Κανδιάνου Ῥώμα, ἀλλ' οὐδὲν εὐρεθη ἐνοχοποιῶν αὐτὸν. Ἡ Ἀγγλικὴ ὄθει οὐδὲν ὠρεθήθη ἐκ ταύτης τῆς κατασθένεως, τοῦάνων ὅμως ἡ ἱστορία, ὡς πῆνυ ὄρθως παρτηρεῖ ὁ λόγιος ἡμῶν φίλος Σπυρίδων Δε Βιάζης (1) παρὰ τῆς μονογραφίας τοῦ ὅποιου ἐρανζόμεθα τὰ πρῶντα, πλείστον ἀπώλεσε, διότι ἀπωλέσθησαν πλείστα σπουδαία ἔγγραφα ἀφορῶντα τῆν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, ὡς ἐπίσης καί πλείττι τοῦ Φωσκόλου ἐπιστολαί.

Ὁ Διονύσιος Ῥώμας λαθῶν ἐνεργὸν μέρος εἰς τῆν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, ἐπέλετο ταῦτοχρόνως καί περὶ τῶν Ἰονίων νήσων, ὅπως γίνωσι μεταρρυθμίσεις τινεσ ἐν τῶ Συντάγματι, ὅπερ εἶχον φιλωδορήση εἰς αὐτὰς χάριν εἰρωνείας τῶ 1818, καί πρὸς τὸν σκο-

πὸν αὐτὸν εἶχον ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ Φωσκόλου ἐν Λονδίῳ τότε εὐρισκομένου σὺτακπτόμενοι τῆν τροπῶ ἡδύνκντο ν' ἀνακουρισθῶσι τὰ Ἑπτανήσα εἰς τὰς κκοκομιμονίεσ ἐκείναισ.

Ἰδοῦ ἐν ὄλίγοις τὶ ἔγραπεν ὁ Φωσκόλος ἐκ Λονδίου ἐν μιᾷ τῶν προειρημέων τριῶν ἐπιστολῶν τῇ 4 Ἰουλίου 1819 ἑ Ἀγαπητέ Διονύσιε. Ἐὼν εἶχον μέσων ἀσφιδεσ ὅπως σοὶ ἀπαντήσω καί σοὶ ποιήσω γνωστὸν πᾶν ὅτι, ἡ καρδία μου ἐγκλίσει, ἤελον σοὶ γράψῃ ἀμέσως, ὅτι ὁ ἡμέτερος φίλος Pousset μοι ἐνεγερίσε τὴν ἀνο 18 Φεβρουαρίου παρελ. ἔοις ἐπιστολὴν σου. Ἀλλ' ὄμως τὶ νὰ ὀρειλῃ ἡτις νὰ γράψῃ εἰς φίλους μακρὰν εὐρυσκομένους καί μετὰ μακρὰν σιωτῆν καί νὰ ἦε συγγρόιω; ἡ ἀγκασμένος νὰ μὴ δύνκται ὑπὸ φόβου νὰ ἐλθεράση πᾶν ὅτι ἐπιθυμεῖ, εἶλαι πρὶχεν καὶ ὑπαρόαιον, ὅθεν εἰργκσε τότε, ἠῆλῃ δὲ ὅτι ὁ κύριος Στράνης ἀναπλακάβαιε τὴν μεταφορὰν τῶν ἐπιστολῶν μου ἀνευ οὔθενὸσ φόβου ἀνακρίσειαν γράρω πρὸς τὸν ἐκ Δευκάδοσ κούριον Ἰωάννην Ζαμπέλιον (1) ὅστις δυνάμενος ἀφοδὼσ νὰ σοὶ γράψῃ θὰ σοὶ ἠφαιρώτῃ τὴν καρδίαν μου ὡς πρὸς τὰ πρὶχμκτα, ἀτινα περισσότερον μάσ ἐνδαφέρωσι καί περισσότερον μάσ λυπηώσι. θὰ σοὶ εἶπῃ δὲ προσέτι ὁ Γεωργίος Δε Ῥώσεσ δια τὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐνασχοίηθῃ, ὅσον ἐπιθυμοῦν ὑπὲρ τῆς πατριδοσ μα. Ἀλλὰ θὰ ἐστακολουθῆσω ν' ἀγωνίζομαι, καί, ἐάν μοὶ λειψῶσι αἱ δυνάμει, δὲν θὰ ελαίψῃ βεθκίωσ τὸ θάροσ, καί ἡ τιμῃ μου δὲν θ' ἀπώλεσθῃ μετ' ἐμοῦ...

Αὐτὰ σὺν ἄλλαισ, ἀτινα παρλειπομεν χάριν σεντομίας, ἔγραψε τότε εἰς μίαν τῶν σωζομένων ἐπιστολῶν τοῦ ὁ Φωσκόλος εἰς τὸν Διονύσιον Ῥώμαν. Νῦν ἐρωτῶμεν, τίσ τῶν ἀναγινωσκόνων αὐτὰς τὰσ ὄλίγεσ γραμμὰσ δὲν βλέπει τῆν ἀκραν ἀγάπην τοῦ Φωσκόλου πρὸς τῆν πατρίδα τῶ, ὅστις ἡψίρει πάντα κίνδυνον γράρων καί ἐνεργῶν ὑτὲρ αὐτῆσ; ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ καὶ ἦν ὁ δεσποτισμὸσ ὑπῆρχεν ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ. Ἡ ἄκρα πρὸς τὴν πατρίδα τῶ ἀγάπῃ φαίνεται καί εἰς ἄλλα αὐτοῦ ἔργα, ὅπερ εἶνε τετυπωμένα. Καί εὐρεθησάν τινεσ γράψαντεσ ὅτι ὁ Φωσκόλος οὐδὲν ἐπραξεν ὑτὲρ τῆς Ἑλλάδοσ, οἱ τοιοῦτοι βεθκίωσ εἰσι συγγνωστοί, διότι ἀγνωσοῦσι τὰ πρὶχμκτα, διότι ἀγνωσοῦσι τοῦσ ἀγῶνεσ, εὖσ ὑπὲστῃ. Πλέον ἔτι ὠφέλιμοσ εἰς ἡμᾶσ τοῦσ Ἑλληνασ θὰ ἦτο ἐάν δυστυχῶσ δὲν κατεδιδέκετο τοσούτο ὑπὸ τῆσ δυστυχίας καί τῶν τότε τυραννικῶν καιρῶν, ἐάν ἦτο ἡσυχώτεροσ καί δὲν εἰργάζετο τοσούτον,

(1) Δυστυχῶσ ἀπώλεσθησάν αἱ πρὸς τὸν Ζαμπέλιον διευθινθεῖσαι ἐπιστολαί.

ὅπως συντηρήσῃ μητέρα ἀδελφῶν καί ἀδελφὴν παρ' αὐτοῦ καί μόνου περιμένοντεσ προστασίαν καί ὑποστήριξιν.

Ἡδῆ ἔλθωμεν εἰς τῆν δευτέραν ἐπιστολήν. Ἰδοῦ ἐν συνόψει τὶ ἔγραψε τῇ 26 Ἰουνίου 1821 εἰς τὸν αὐτὸν Διονύσιου Ῥώμαν. «Ἀγαπητέ μοι Κόμη-Ῥώμα. Ἀκούω παρὰ τοῦ Βολτέρρα καί ἄλλων, ὅτι ὅμεισ εἶσθε δυσχερεσθημένοσ ἐνκντίον μου διὰ τῆν σίγῃν μου, ὡσ βέπιστεσ δια τῆν ἀναληγήσιν καί ἀμείλιξιν μου διὰ τὰ πρὶχμκτα ἡ μάλλον διὰ τὰσ δυστυχίασ καί τὰσ αἵσχησῶν νήσων μασ. . . . Καί ὡσ πρὸς τὰ πρὶχμκτα τὰσ νῆτουσ οὐδεὶσ νομίζω εἰργκσθη πλείοτερον ἐμοῦ ὅπως ἐπουλωθῶσιν ἐν μέρει τὰ δεινά, ἀτινα καβατρώωσιν σὺτάσ, ὡσ ἐπίσις οὐδεὶσ προειδεν ἀκριβεστερον ἐμοῦ τὰ δεινά, τᾶτινα ἡπείλων αὐτάσ ἀπ' αὐτῆσ τῆσ ἡμέρεσ τῆσ συνθήκεσ τῶν Παρισίων, καί περὶ τοῦτοσ ἀσ μαρτυρήσῃ ὁ Σ. εφορέστας εἰς ὁ, ἐδοκμα τότε ἐγγράμκωσ εἰς πολλὰσ σελίδασ τὰσ προρρήτεσ καί ἀνωφελετῆσ συμβουλάσ μου—καί μὴ προσβληθῆτε,—ἀνωφελῶσ καί ἐνεκεν ὑμῶν. Διότι ἐάν ἔκτοτε ὑπῆρχον εἰκοσιν ἡ εἰκοσι καί πέντε ἡμέτεροσ συμπολίταισ διὰ τῆσ θειμένοι, ὅπως ἔχωσί τεινα ἐν Λονδίῳ, ὅστισ νὰ ἐπιθυμῇ καί νὰ δύνκται νὰ ἐνασχολῆται διηνεκῶσ ὑτὲρ τῶν συμφερόντων τῆσ πατρίδοσ στων, καί προσέτι ἔχη παρ' αὐτῶν τὰ εἰρηγεκκία μέσα ἵνα εἰπῃ ἰθὴ ἀλήθειαν καί ἐνεργῆσῃ, ὅπως ἀκούσῃ αὐτῆν πρὸ Ἀγγλικῶν ἔθνωσ, οἱ Ἀνθύπατοι ἡθελον ἔκτοτε χαλιναγωγηθῇ καί ἡ Βουλῇ καί ὁ Βασιλεὺσ θὰ ἐγνωρίζον ἠπως διάκεινται ἀκριθῶσ τὰ πρὶχμκτα, κινῶ τούνατῆν σῆμερον τὸ Ὑπουργεῖον, ἡ σύγχσις καί διαφωνία τῶν κκατηγοριῶν, τῶν ὑπερκόπισεων, ἡ ἐπιμκκρόν ὑπομονῆ τῶν δεινῶν, ἡ μακρὰ σιγή, ἡ ἀβεβκίότησ τῶν πρὶχμκτων, ἡ μεγεθνσις τῶν κκατηγοριῶν τῶν διοικουμένων καί τῶν ἀπαντήσεω, τῶν διοικουμένων καί τῶν συγγενῶν εκῶτων καί φίλων, ἐν τῶ Βουλευτηρίῳ, ἐπέχυσαν ἡδη πάντα τοσούτον σκότοσ ἐπὶ τῆσ ἀληθείασ καί ἐρρίζωσαν τὰ ὀδεινά ἐπὶ τοσούτον, ὡστε ὄχι μόνου θεραπειαν ἀποτελεσματικὴν δὲνπρέπει νὰ πῆλπιζώμεν, ἀλλ' οὐδὲ φινωμενικὴν, καί ἐάν εἰσέτι ὑρίτταται ἐλπὶσ τίσ, δὲν ὀδύνκται τίσ νὰ πραγματοποιήτῃ αὐτῆν ἄνευ τάλμησ, κινδύνων καί γρόσου. Ὁ ἡμεῖσ, Κόμη μου, θὰ μοὶ εἶπητε, πῶσ ἔχων ἐν Ἀγγλία πολλοῦσ φίλοσ καί πολλὰσ εὐκαιρίασ δὲν ἐπραξᾶ ἐγῶ αὐτοσ τοῦθ' ὅπερ ἄλλοσ συνεβούλευον καί προβέλεπον τότε ἀνωγαλον, καί ἐν ὑτῶθεν προέρχονται αἱ ὑμέτεραι κκατηγορία καί πολλῶν ἄλλων, οἱ τινεσ διηνεκῶσ μὲ ἐλέγγουσι, γράφοντεσ μοὶ διηνηγῶσι, δυστυχῶν καί δεινῶν. Ἀλλὰ

(1) Πρὸβλ. Σ. Δε Βιάζης. Tre lettere inedit di Ugo Foscolo, ἐν τῇ *Domenica Letteraria*, τῆς Ῥώμησ 22 Μαρτίου 1883.

εδιατί δὲν θέλουσι νὰ λάβωσιν ὑπ' ὀψιν, ὅτι ἐγὼ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄλλο εἰσόδημα δὲν ἔχω εἰμὴ τὴν ἐργασίαν μου, καὶ ὅτι ἐκάστη ὥρα, ἣν ἀφίνω νὰ παρέλθῃ ἀνεργασίας, μοὶ φέρεται σκέψεις, πέναν, ταπεινώσιν καὶ ἐντροπὴν...» Καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ ἐπιστολῇ καταφαιίνεται ἡ ἀκρα ἀγάπη τοῦ Φωσκόλου πρὸς τὴν πιεζομένην τότε Ἐπτανήσον, ἣν δυστυχῶς δὲν ἔδυνάτο, ὡς ἐπεθύμει, νὰ βοηθήσῃ διὰ λόγους, εἰς τῶν ὁποίων ὁ ἰσχυρότερος ἦτο ἡ ἑλλησις χρημάτων, ὧν πένης καὶ προσπαθῶν δι' ἐντίμου ἐργασίας νὰ συντηρήσῃ ἑαυτὸν καὶ τοὺς οἰκίους του. Εἰς δ' ἔτι λόγος ὅπως ἔτι μᾶλλον θαυμασώμεν τὴν πρὸς τὴν πατρίδα του ἀγάπην καὶ φροντίδα, ἣν πάντοτε ὑπ' ὀψιν εἶχε, καὶ τοὺς μακρὰν αὐτῆς διατελῶν, εἴτε ἢ τῇ ἐνεργείᾳ αὐτοῦ ἐν Ζακύνθῳ ἰδρύσας φιλολογικῆς τινὸς δῆθεν ἐταιρίας, ἢ ὅσα συνητῶντο οἱ μᾶλλον φιλελεύθεροι, ἵνα συζητῶσι περὶ τῶν πραγμάτων τῆς πατρίδος καὶ σκέπτονται πῶς νὰ διατηρῶσι ζωηρὰς τὰς καλλιτέρας ἐλπίδας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας εἰς ὅλας τὰς καρδίας τῶν πολιτῶν.

Ἡδὴ ἄς ἐλθωμεν εἰς τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν λαμβάνοντες καὶ ἐξ αὐτῆς τὰ κυριώτερα, καὶ ἧτις ἐκ Λονδίνου διευθυνομένη πρὸς τὸ αὐτὸ πρόσωπον φέρει ἡμερομηνίαν 21 Ἰουλίου 1821. Ἐρχεῖ δὲ ὡς ἐγγιστα ὡς ἐξῆς. Ἐ' Ἀγάπη τέ μοι Κόμη. Πρὸ πολλοῦ ἤχιστα καὶ ἐξακολουθῶ νὰ γράφω περὶ τῆς παρούσης καταστάσεως τῶν νήσων, ὡς ἐπίσης καὶ περὶ τῆς μελλούσης προνοίας, ἣν δύνανται τις νὰ λάβῃ περὶ αὐτῶν, τοσοῦτῳ μᾶλλον, ὅσῳ, εἴαν δὲν εὐρεθῇ καὶ δὲν τεθῇ εἰς ἐνεργείαν μέσον τι ἀποτελεσματικόν, ἐγὼ προβλέπω νέας καὶ χειρόνας καὶ αἰεὶ μεγαθυνομένης δυστυχίας δι' ἐκείνους τοὺς δυστυχεῖς τόπους. Ἀλλὰ πρέπει νὰ περιγράψω ὑμῖν τὰν πολιτικὴν κατάστασιν τῆς Ἀγγλίας, καὶ πῶς θεωροῦσιν οὗτοι τὰς ἰονίους νήσους, καὶ πόσον εἶναι ἀνωφελεὲς νὰ ἐλπίζῃ τις ποτὲ μεταβολὴν διατάξεων καὶ φόρων ἐκ μέρους τοῦ Ἰπουργείου, ἐπειδὴ μάλιστα οἱ φόροι ἐξυφάνθησαν ἐπιτηδείως καὶ ἐκτελοῦνται μετὰ λελογισμένου ἐντεῦθεν συστήματος, καὶ ἀκριβῶς τούτου ἐνεκεν οἱ Ἰπουργοὶ ἐξελέξαντο πρὸς ἐκτέλεσιν ἀνδρᾶ, εἰς ὃν ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀνθρωπότης φαίνονται λέξεις κεναὶ καὶ γελοῖαι ἀγυρταὶ πολιτικῶν. Ἐν τούτοις, ὅπως σὰς ποιῶν γνωστὸν ἕκαστον τῶν πραγμάτων σὰς λέγω ὅτι θὰ σὰς διηγῆθῃ ὁ Βολταίρας πᾶν ὅ,τι ἐγραψέ, ὅστις ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσῃ τὰ γενικὰ ἀξιώματα καὶ τὰ μέσα, ἀτινα ἔθηκεν εἰς ἐνεργείαν ἢ παροῦσα κυβερνήσις, ὡς πρὸς τὴν διοικῆσιν τῶν νήσων μὲν. Ἐν εἶναι τὸ μέσον, ὅπερ

εἰσέτι ὑπολείπεται, ἐν καὶ μοναδικόν, καὶ οὐχὶ ἴσως δύσκολον, ὅπως τελεσφορήσῃ, ἀλλὰ τοιοῦτον, ὅπως μὴ τελεσφορήσῃ ποτὲ ἀνευ ἰσχυρῆς καὶ σταθερᾶς ἐπιμονῆς, ἢ ἀνευ ἐνώσεως τῶν ἰσχυρῶν πολιτῶν ἢ ἀνευ λελογισμένου θάρρους, ὅπως εἴθε συγχρόνως ἐνεργητικοὶ, ἐπιμονοὶ, σταθεροὶ καὶ ὑπομονητικοὶ, καὶ τὸ μέσον τὸ περὶ οὗ σὰς λίγω ἐγκρατεῖα εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῆτε ὅλα τὰ μέσα, ἀτινα εὐρίσκονται εἰς χεῖράς σας, ὅπως ποιήσῃτε γνωστὸν εἰς τὸ Ἀγγλικόν ἔθνος, ὅτι οἱ Ἕλληνας τῶν νήσων καταταρυνῶνται ἐναντίον τῶν συνθηκῶν καὶ τῆς φυσικῆς ἰσότητος καὶ ἐναντίον προσέτι τοῦ συμφέροντος τῆς Ἀγγλίας. Τὸ Ἰπουργεῖον δὲν μεταβάλλει σύστημα, εἴαν δὲν βιασθῇ ἀπὸ τὴν Βουλὴν, οὐδὲ ἡ Βουλὴ ἀποφασίζει ποτὲ κατὰ τοῦ Ἰπουργείου, εἰμὴ, εἴταν βιασθῇ ὑπὸ τῆς κραυγῆς τοῦ ἔθνους· θὰ μοὶ εἴπητε, ὅτι ἀρροῖε εἰς ἐμὲ νὰ πληροφώσω τὸ Ἀγγλικόν ἔθνος, τίνος ἐνεκεν μέχρι τοῦδε δὲν τὸ ἐπ' αἶμα ὁ κύριος Βολταίρας θὰ σὰς γνωστοποιήσῃ τὰς ἀληθεῖς καὶ ἰσχυρὰς αἰτίαις, ὡς ἐπίσης θὰ σὰς φανερώσῃ τὰ μέσα, ἀτινα ἠδύναντο νὰ με καταστήσωσιν ἄξιον, ὅπως ἀναλάβω φανερῶς τὴν ὑπερῶσπισιν τῶν Νήσων.»

Καὶ ἐκ τῶν τριῶν λοιπῶν αὐτῶν ἐπιστολῶν, ἄς ἀνωτέρω δι' ὀλίγων ἐξ-

εἴσωμεν, ὁ ἀναγνώστης δύναται νὰ εἴρῃ, ὡς ἐφθίμεν εἰπόντες, ὅποια ἡ ἀγάπη τοῦ Φωσκόλου πρὸς τὴν πατρίδα του καὶ ἐν γενεῖ πρὸς τὰς ἐπιτὰς Νήσους, καὶ τί συνεβούλευε τοὺς διαφόρους φίλους του, ἐν οἷς καὶ τὸν Διονόσιον Ρώμαν, πρὸς ἀνακούφισιν αὐτῶν. Δυστυχῶς ὁμοῦ ὁ Φώσκολος ἀδικῶς πρᾶτινων κατηγορεῖτο ὅτι δὲν ἐνεθυμῆθη τὴν Ἑλλάδα, ἧτις τότε ἐπολέμει, ὅπως ἀνακτήσῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν αὐτῆς ἐλευθερίαν. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἡ ὁ διαβλή μεγίστη εἰσέτι προερχόμενη ἐξ ἀγνοίας τῶν πραγμάτων. Ἰπάρχουσιν εὐτυχῶς ἀποδείξεις (1), αἵτινες, ἡλίου φαινότατον, μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ Φώσκολος οὐ μόνον ἦτο Ἕλλην τὴν πατρίδα ἀλλὰ καὶ τὴν καρδίαν καὶ τὸ φρόνημα, καὶ ὅτι, εἴαν δὲν ἠδυνῆθη νὰ λάβῃ τὰ ὅπλα ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἔλαβεν αὐτὰ ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας, ἠμπόδισεν αὐτὸν ἡ βία κενος μοῖρα.

Ἐν Κερκύρα, μηνὸς Φεβρ. μεσοῦντος 1829.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ε. ΚΥΚΚΙΝΟΣ

(1) Ὁρα Ἐπιστολᾶριον Φωσκόλου, τόμ. 2 σελ. 150-153 ἐκδοσις Λε Μυνιὲ 1851.

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Ἐξω χιονίζει καὶ ὁ βορρᾶς εἰς τὰ παράθυρά μου,
Ἐὰν πληγωμένο θυμὰ τὸ λιοντάρι ἀναττεῖ ἄξει·
Ἦτοχον ὑπὸ τὰ πτωχὰ, δὲν ἔβρισκον βλεφάρᾳ μου
Κι' ἀπ' τῆ σκιπῆ μου τὸ νερὸ παράμερά μου σιᾶζει.

Ἀδιάκοπα τὸ κρελαττὸ ῥωλόγι μου ἔς τὸν τοίχο
Τίκ-τάκ, τίκ-τάκ, ὡτὲν καρδιὰ ἀθρόπνη κτυπάει,
Καὶ ἔς τῆς νυκτὸς τῆ σιωπῆ περὶ καθῆρὸ τὸν ἦχο
Ἐ τὴν ἐρημίᾳ μου κατοικιὰ ὁ ἀντίλαλος σκορπίζει.

Ὅτὲν τὸ φῶς τῆς ἀστρῆπῆς σ' ἐσένα ὁ νοῦς μου τρέχε
Καὶ τὰς νυχτικὰς ποῦ ἀπέρσασ μαζὺ σου ἐνθυμούμην·
Ἐβόεγες τότε, ἱερεχε... καθῶς καὶ τῶρα βρέχει,
Ἄλλ' εἶχα ἐσὲ ἔς τὸ πλάγι μου γιὰ νὰ παρηγοούμαι....

Κ' ἐνφ' ὁ βορρᾶς ἐμούγκριζε εἰς τὰ παράθυρά μου,
Τὴν αὔρα τῆς ἀνοιξῆς μου ἄσκίρπιζε ἡ πνοή σου·
Τὰ φλογερά σου τὰ φιλιὰ ἑθερμαίναν τὴν καρδιά μου
Καὶ τ' οὐρανοῦ τὴν ξαστερὰ μου δειχναν οἱ ὀφθαλμοί σου.

Χωρὶς ἐσὲ τὸ μουγκριτὸ τοῦ ἀνέμου με φοβέζει
Καὶ τῆς νυκτὸς τὸ διάστημα μου φάνεται αἰώμας·
Τρέμ' ἡ καρδιά μου, ἡ στίγη μου φουρμαῖβ καὶ τρίζει·
Ἄχ εἶναι φοβερώτερος τοῦ στήθους μου ὁ χειμῶνας!..

Ζάκυνθος, Δεκεμβρίου 1828.

Α. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο «ΦΩΣΚΟΛΟΣ» Σ. ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΥ

